

Elke vrijdag Wat er goed was en wat wat minder deze mediaweek

Top & Flop

Songfestival & QOTSA bij DWDD

140 tekens voor het Eurovisie Songfestival is ideaal, 1,5 minuut voor de Queens onevenredig kort.

We want to instantly connect people every-

where to what's most important to them.' Jajaja, blablabla. Deze mooi verwoordde lege huls is de missie, de bestaansreden van Twitter. Twee woorden hadden ook volstaan: Eurovision Songfestival. Het platform is niet altijd de gezelligste plek om te ver- toeven en loopt bij tijd en wijle over van de overbodige menin- kjes, scheldkanonnades, volwas- senen die elkaar als kleuters ver- baal de tent uit vechten, wille- keurige haat over willekeurige dingen en hier en daar een kleine doodsbreiging of verwensing.

Maar de afgelopen dagen ble- ken dat allemaal kinderziekten te zijn, bijwerkingen van een so- ciaal voedingsupplement. 'Dit is de dag waarop we kunnen laten zien waarom de NOS op aarde is', zei NOS-baas Jan de Jong destijds over Koninginnedag. En Twitter is op aarde voor het Songfestival. De dienst beleefde zijn *finest hour*: zelden zagen we zo veel cre- ativiteit en humor op de vier- kante centimeter als in de talloze berichten van 140 tekens of min- der over het Eurovisie Songfesti- val. De website upcoming.nl maakte een selectie van de leuk- ste tweets. Een daarvan was af- komstig van André Kuipers. Over de lachwekkende astronauten- act van Montenegro zei hij: 'For THE record. Ik heb niets met Montenegro te maken.' Abdelka- der Benali dacht dat Moldavië een half-mens, half-paard had in- gestuurd en nadat bekend was geworden dat Anouk door was naar de finale twitterde Jordi van de Bovenkamp: 'MORGEN ROND- VAART DOOR AMSTERDAM!!'

Kon het maar elke dag Songfes- tival zijn.

Julien Althuisius

Het werd een week geleden met onge- loof ontvangen. Hanna Vink, mu- ziekredacteur van *De Wereld Draait Door*, twitterde: 'Volgende week komt Queens of the Stone Age spelen in @dwdd'.

Radiodj's, recensenten en lief- hebbers reageerden uitgelaten. Maar al snel klonk er scepsis. De Amerikaanse rockband zou toch wel langer dan het gebruikelijke minuutje mogen spelen? 'Ja', zei Vink, 'een internationale minuut duurt ietsjes langer.'

Woensdag bleek een interna- tionale minuut zelfs anderhalve minuut. Noem dat maar ietsjes langer. Stel dat ze voorafgaand aan een Champions League-wed- strijd tegen Ajaxspelers zeggen: een internationale wedstrijd duurt ietsjes langer. En dan god- domme 135 minuten voetballen.

Nu we toch bezig zijn met voet- balvergelijkingen: alsof het een serieuze wedstrijd betrof, moch- ten de experts in de studio aan- schuiven om voor te beschou- wen. De Jan van Halst van dienst was Eric Corton. Youri Mulder werd belichaamd door een drie- tal fans: Kamerlid Esther Ouwe- hand, boekhandelaar Ronnie Terpstra en Willem Prins.

Verder loopt de vergelijking spaak. Waar de voorbeschou- wing 25 minuten duurt op een wedstrijd van 90 minuten, was er bij DWDD negen minuten voor- pret ten opzichte van 90 secon- den muziek. Een verhouding waar ook de band niet blij mee was, getuige het horlogegebaar. Of was het een verwijzing naar hun album *Like Clockwork*?

Hoe dan ook: als DWDD de graadmeter is, kijken we straks achteneenhalf uur naar Jack, Youri en Jan voordat Messi een bal heeft aangeraakt.

Dat wens je niemand toe.

Haro Kraak

Wat zijn dit voor vragen?

DE KEUZEN VAN DAN KARATY

Dan Karaty is choreograaf en jurylid van So You Think You Can Dance – The Next Generation. De dilemma's van een kleine Amerikaan in Amsterdam.

Door Nina Schuyffel Foto Frank Ruiter

To the point

Engels of Nederlands? 'Engels, alsjeblieft. Mijn Nederlands gaat nog steeds niet verder dan 'hallo', 'hoe gaat het' en 'eet smakelijk'.

Op televisie lijkt het soms misschien of ik alles begrijp omdat ik braaf knik, maar intussen zit er gewoon een stem in mijn oor alles in het Engels te vertalen. In de zomer heb ik wat vrije tijd en dan ga ik maar eens op zoek naar een goede leraar. Het zal niet makkelijk worden, poeh. Nederlands lijkt helemaal niet op Engels!

Grachtenpand of woonboot?

'Nou, dan ga ik toch echt voor een luxe grachtenpand. Mijn vrouw en ik zijn op huizenjacht in Amsterdam, want sinds de komst van onze doch- ter is het niet meer te doen om heen en weer te reizen vanuit New York. Hiervoor verbleven we in een huur- huis aan de Amstel, met prachtig uit- zicht op de gracht. Dus zoiets zal het nu ook wel weer worden.

'Mijn grootste aanpassing aan de Nederlandse cultuur? Die heb ik ei- genlijk al gedaan. Toen ik hier kwam werken, merkte ik vrij snel dat jullie veel directer en eerlijker zijn. Dan had ik iets gezegd op televisie en zei daarna iemand achter de schermen tegen me: 'Doe dat nooit meer, het is stom.' Het was even wennen, maar ik denk dat het beter is dan in Amerika, waar iedereen altijd maar om de kern heen draait. Volgens mij ben ik zelf ook een stuk directer geworden. Ten- minste, ik probeer het wel te zijn.'

So You Think You Can Dance: Nederland of USA?

Meteen: 'Nederland. De show in Ame- rika is de afgelopen jaren ontzettend veranderd, heel jammer. Toen we be- gonnen – ik heb zes jaar in de jury ge-

zeten – kozen we nog allerlei type dan- sers uit, zowel technisch onderlegde als ballroomdansers en hiphoppers. Maar tegenwoordig bestaat de top-20 alleen nog maar uit professionele, goed opgeleide dansers. Ze zijn totaal inwisselbaar, er zit niet zoveel ver- schil tussen.

'Het mooie aan de Nederlandse ver- sie is nu juist dat we iedereen een

'Toen ik hier kwam werken, merkte ik vrij snel dat jullie veel directer en eerlijker zijn'

kans geven. Dat je een moderne dan- ser bijvoorbeeld ziet worstelen met een latin choreografie. Je ziet wie hard werkt, wie alle stijlen omarmt en wie telkens beter wordt. Zoals Frederic de Smet, de winnaar van vo- rig jaar. Ik wilde hem niet door laten gaan, maar de andere juryleden za- gen potentie in hem. Hij groeide, daagde zichzelf uit en won. Dat is denk ik de kracht van *SYTYCD* in Nederland: dat iemand die niet per- fect geschoold is toch kan winnen. En waarschijnlijk is dat ook de reden dat mensen er graag naar kijken.

'Na al die jaren vind ik het nog steeds fantastisch. Ik leun achterover en word vermaakt, dat is toch het bes- te wat er is? In mijn ogen wordt het al- leen maar beter. Ik zie hoe het dansen, vooral dankzij YouTube, evolueert. Zelf had ik vroeger twee leraren: mijn vader en mijn zus. Nu leren dansers van allerlei mensen over de hele we-

reld. Ze combineren verschillende stijlen tot hun eigen stijl. Dat maakt het verrassend, je weet nooit wat je elk jaar weer gaat zien.'

Kinderen of volwassenen?

'Kinderen. Het is geweldig om te zien hoezeer de jonge deelnemers in *So You Think You Can Dance – The Next Generation* genieten van het dansen. Ze zijn niet bezig met de volgende ronde of met hun carrière, zoals de dansers in de volwassen versie dat vaak zijn. Natuurlijk: ook zij willen door naar de liveshow en vinden het vast fantastisch om te winnen, maar ze komen vooral omdat ze het leuk vinden om te dansen en plezier wil- len hebben op het podium.'

Talentedjacht: wel of geen garantie voor succes?

'Nee, dat is het absoluut niet. Het geeft de winnaars een goede boost en ik denk dat je in korte tijd veel leert en een handig netwerk opbouwt. Maar uiteindelijk kom je gewoon terecht in een grote poel met dansers en zul je je elke dag opnieuw weer moeten bewij- zen om aan de top te komen. Een danscarrière bestaat altijd uit meer afwijzingen dan bevestigingen. Al- leen de echt harde werkers die niet opgeven, zullen het halen.

'Ik weet niet of ik zelf aan een talen- tencedjacht had meegedaan, ik denk ei- genlijk niet dat ik het zou hebben ge- durfd. Pas tijdens mijn studie journa- listiek aan New York University ging ik serieuzer nadenken over een dans- carrière, tot die tijd was dansen een hobby. Ik ontmoette de juiste mensen en danste opeens voor Britney Spears, daarna maakte ik choreografieën voor haar. Ik heb hard gewerkt, maar ook veel geluk gehad met hoe de din- gen zijn gelopen en alles wat er op mijn pad kwam.'